

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Ositha virgine & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

DE S. OSITHA VIRGINE ET MARTYRE. 699
 VITA S. OSITHÆ VIRGINIS ET MARTY-

RIS, CUIVS AVTHOR NOMEN NON HABET IN

MS. codice, sed est tamen fide digna: putoque esse eius epitomen, quam scripsit Albericus Veerus Regularis.

BEATA Ositha virgo & martyr, ex nobilissimis Anglo-
 rum natalibus originē duxit. Erat enim filia Fritheuualdi
 Regis & Vulteburgæ filia Regis Pendæ Merciorum. Tra-
 ditur autem virgo Ositha bonis informanda moribus
 sanctæ Moduennæ Abbatissæ, quæ iuxta syluam, quæ
 Arderna dicitur, duo construxerat monasteria: vnum in
 loco, qui Pollesuorch dicitur: aliud in mansione, quæ
 Streueshal nuncupatur. Horum alterum sibi elegit ora-
 tionibus intenta, reliquum concessit beatæ Edithæ, sor-
 ri Regis Alftidi, ob sanctitatis meritum sibi familiariter

Octobris, 7.
 s. Osithæ pa-
 rentes.

Moduennæ
 Abbatissa.

Editha Ab-
 batissa.

dilectæ, quæ in congregatione sanctarum virginum mater
 & custos effecta est. Huic aliquandiu adhæsit adolescentula Dei ancilla Ositha,
 à sancta Moduenna Abbatissa ei commendata. Cum itaque hyberno tempore con-
 tingeret, beatam Editham cuiusdam codicis inspectioni vacare, cōstituit sancte Mod-
 uennæ communicare ea, quæ legenti vtilia in eo aduerterat. Itaque accita ad se Osi-
 tha, Vade, inquit, & defer volumen istud ad dominā & matrem nostram Moduennam,
 in eo fortassis nonnihil sanctæ contemplationis & ædificationis reperituram.
 Ea accepto libro, cum ad quendam pontem ligneum peruenisset, vi ventorum in
 pontis fastigio impulsâ, deorsum in flumen præceps corruit, atque eius impetu rapta,
 in momento absorpta est.

Ositha à flu-
 mine ablor-
 betur.

Elapsis autem tribus diebus, Angelus Domini Moduennæ in cella oranti appa-
 rens, dixit: Vade cum festinatione ad fluuium, aliquid ibi necessarium perpetratura.
 Ea ubi peruenit ad fluuium, inuenit ibi Editham virginem, puellam Ositham quæri-
 tantem: eamque velut pauescentem animaduertens, Quid est, inquit, soror? Rectene
 sunt omnia? Illa respondit: Iam tres dies sunt, domina, quod transmisisti Ositham ad
 te, venioque perquirere, quid causæ sit, quod ad me non reuertitur. Est ne apud te?
 Moduenna ait: Reuerà non vidi eam, nec venit ad me. Interrogati autem pastores,
 num puellam vidissent, ita responderunt: Nudiustertius puellam pontem ascende-
 re vidimus, sed quò vel abierit, vel peruenerit, nos curam pecorum agentes, & ad
 alia intenti, penitus ignoramus. His auditis, sancta Moduenna ait ad Editham: De-
 precemur, soror charissima, Dominum, vt meritis omnium sanctorum suorum re-
 stituat nobis hac hora puellam perditam, vt videamus & cognoscamus eius admi-
 randam potentiam, & collaudemus perpetuò eius misericordiam. Cum igitur in
 terram sese inclinassent, & diu cum lachrymis orassent, Moduenna ab oratione sur-
 gens, clara voce tertio exclamauit: Ositha, Ositha, Ositha, in nomine sanctæ & in-
 diuiduæ Trinitatis veni foràs, & de hoc flumine, in quo submersa es, per virtutem
 potentia eius sana & incolumis emergas, vitæ restituta. Necdum plenè verba finierat
 virgo sancta, & ecce puella è fluuio cum codice illaso prodit, terque expedita voce
 responderet: Ecce ego, ecce ego, ecce ego, domina mea. Eam sancta Moduenna cum
 magna exultatione suscipiens, & gratias immensas Deo agēs, Edithæ restituit, & cum
 codice eius ad cellam remeauit. Locus autem ille ab euentu nomen sortitus, ab in-
 colis Nunpole appellatur: quanquam illa, monialis tunc non fuit, tametsi nigro
 pallio amicta fuisse creditur.

Vide mira-
 bilem vim
 precu san-
 ctarum vir-
 ginum.

Post decessum autem sanctæ Moduennæ, beata Ositha ad parentes reducta, vir-
 tute & moribus quotidie proficiebat: cumque ad nubiles peruenisset annos, Rex
 orientalium Saxonum Sigerus, parentes puellæ sollicitans, virginem sibi petijt in con-
 iugem dari. Vt autem parentes eam ad consentiendum hortati sunt, illa blanditias
 eorum respuens, animo & actione virginitatis sibi puritatem magis cordi esse decla-
 rauit. At tamen quanuis renitens & inuita, nuptijs regali apparatu instructis, Regi illi
 tradita est. Sed affectum & desideria sua cælesti sponso commendans, preces Deo &
 deuotè & instantè obtulit, vt ipsam à viri contactu immaculatam conseruaret. Inter-
 rim multis diebus laudabili quadam fallacia & multarum occasionum opportuno

Inuita con-
 iungitur Si-
 gero Regi
 Ositha.

prætextu Regis desiderium repressit: sed ille eo ardentius, quo minus erat voti eius conscius, in secretis cubiculum eam iussit introduci, ut diu optatis eius frueretur amplexibus. Ecce autem nutu diuino adest nuncius, Regi iucundos rumores afferens, ceruum habitu & forma corporis spectabilem, præ foribus regie domus discurrere. Ità Rex intactam deferens Reginam, adiunctis sibi venatoribus, ad persequendum ceruum perniciousè aduolat. Ofitha verò tanquam è naufragio erepta, liberatori suo Christo gratias agit, mittitq; celeriter literas Orientalium Anglorum Episcopis, Ecce & Beduino, viris religiosis, ijs mentis sue desiderium exponens. At illi festino gressu ad eam venientes, religionis habitum ei tradunt, & velo imposito, monialem cōsecrant.

Monasticū
habitū in-
duit.

Rediens verò Rex post aliquot dies à venatione, ad visitandam Reginam ala criter properat: cernensque eam habitu sancto indutam, & voto diuino obligatam, mœrore afficitur. Sed tamen nolens amorem in odium commutare, illam proposito suo insistere sustinet, licet inuitis: constructisque ædificijs religioni accommodatis, villam Chichensem ei dat possidendam. Tum illa sacras sibi virgines adiungens, vitæ austerioris propositum aggreditur, morum disciplina, silentij rigore & censura continentie singulas informat, & tum verbo, tum exemplo ad amorem cælestium & mundi contemptum indefinenter accendit. Cumque in Dei famularu aliquandiu desudasset, humani generis inimicus, & virtutum exterminator diabolus, beatæ eius conuersationi inuidit, & quam de die in diem proficere conspexit, à via sanctitatis auertere studuit. Itaque satellites suos ad sanctæ virginis euersionem misit, è Danorum finibus filios perditionis, Christianæ fidei & pietatis expertes, ad depopulandam orientalium Anglorum plagam excitans. Eius barbara gentis consuetudo fuit, piraticam exercere, Christianorum cadibus delectari, rapinis inhiare, ocium inane ducere, quotiens à sceleribus & impijs facinoribus manus continerent.

Rex id per-
mittit, &
monasteriū
ei condit.

Danorum
feritas.

Dani popu-
lantur An-
glos.

Anno igitur Domini sexcentesimo quinquagesimo tertio, mense Octobri, gentiliū caterua è Danorum partibus nauibus aduecta, apud Orientales Saxones ad villam Chichensem appulit: atque ibi è nauibus egressi, rapinis & incendijs in Christianos sauièrunt. Ille verò, qui inter scelestos illos primas obtinebat, conditione beatæ Ofithæ & religione comperta, precibus & muneribus eam cœpit ad idololatriam prouocare, subiciens etiam minas verberum & vulnerum, nisi deorum, quos colebat, venerationi consentiret. At virgo sancta & blanditias contemnens, & minarum asperitatem nihil reformidans, supplicia impendètia parumpendit. Quamobrèm princeps ille neque eius constantiam, neque deorum suorum iniuriam ferre sustinens, capitali in eam lata sententia, caput submittere eam cœgit. Quod cum amputatum ei esset, mox corpus sese subrigit, & caput humi iacens, manibus apprehendit, rectoq; gradu & firmis vestigijs progrediens, usque ad ecclesiam Apostolorum Petri & Pauli, per tria ferè stadia illud deportat. Ad ostium autem ecclesiæ obseratum subsistens, manibus cruentatis, ut ipsi apeririatur, pulsat, & sanguinis illic vestigia relinquens, in terram corruit. Eo autem loco, vbi capitalem virgo sancta subijt sententiam, fons perspicuus erupit, varijs morborum generibus præbens sanitatem.

S. Ofitha
decollatur,
& fert caput
suum.

Multa mi-
racula ad fa-
cras reliqui-
as eius.

Porro audito eius martyrio, parentes eius præcipuo æstuabant desiderio, ut vel truncati corporis penès ipsos deposito pignore consolati, doloris iacturam redimerent. Cumque corpus eius ad illos allatum esset, in ecclesia Ailesbirie in locello plumbeo illud honorificè collocarunt. Perpetratis verò multis postea eo loco meritis sanctæ virginis miraculis, illa in visu cuidam fabro apparens, Surge, inquit, & vade ad ecclesiam Ailesbirie, & tollens loculum illum plumbeum, in quo sunt ossa mea, & equo eum cautè imponens, ad ecclesiam Chichensem deserto. Et nè tantus labor tibi pariat diffidentiam, vbi iter ingressus fueris, in via labore & sarcinæ sudore releuatricis & adiutricis tibi adero. Post trinam eiusmodi apparitionem, nocte quadam nactus opportunitatem, ecclesiam ingressus, excubantes sopore gratatos offendit, loculum plumbeum è terra extractum equo imposuit, & abscessit. Manè euigilantes custodes, excitant vicinos, platearum diuerticula & callium secreta compendia rimantur, si forte, quem persequebantur, possint comprehendere. Cernens autem faber ille hominum turbam propinquare, fusa ad Deum & sanctam virginem prece, persequentes eum, mentis alienatione, oculorumque stupore mirabili, percussus, ad propria vacui redierunt. Faber verò vbi cum reliquijs sanctæ virginis ad ecclesiam Chichensem peruénit, Mauricius Londoniensis Episcopus in precioso scrinio eas honorificè reposuit, & Roffensis Episcopus, qui præsens aderat, à graui infirmitate curatus est.

Miraculum

Aliud mira-
culum.

Cum

Cum quidam nauæ frustū marmoris ex porticu templi sanctæ Osithæ clām secum auferrent, nauicula, in qua marmor illud deposuerant, velut terræ affixa, immota permansit, donè culpam suam illi agnoscerent, & marmor suæ ecclesiæ restituerent. Pœna sacri- legij.

Clericus quidam voto simplici in monasterio sanctæ Osithæ virginis, habitum monasticum se suscepturum promisit: sed propositum, malè blandiente fortuna, exequi differens, ad extrema vitæ, morbo ingrauescente, perducitur. Ei sancta Ositha appārens, S. Ositha cuidam appāret. Quid est, inquit, quod me tam sollicitè inuocas? An non meministi, quid quarto ab hinc anno tibi præstiterim? Cum ægrotares morti vicinus, cumque satisfacere provincie huic mortalitate imminente, impetrauique à Domino meo Iesu Christo, vt visitaret populum meum, tunc etiam Dominum pro te rogavi, & tu ab infirmitate liberatus, vitæ conuersionem promissisti, & tamen ab eo tempore teipso semper deterior extitisti. Qua igitur fronte, lucris & nugis aulicis deditus, me inuocare ausus es? Illo verò emendationem vitæ cum lachrymis pollicente, sancta virgo hilariore iam vultu eum intuens: Misereor, inquit, tuū, si tuipse tuū misertus, Deo seruire vel serò volueris. Mox ille eius contactu sanatus, monasticū habitum accepit, & deuotè Deo seruiens, in Priorem apud S. Bartholomæum Londoniæ electus est.

Mulierem contractam virgo sancta erexit, iuueni muto & surdo loquendi & audiendi facultatem restituit, & multis alijs, opem eius in sua infirmitate implorantibus, Multa eius miracula. reddita sanitate, subuenit.

Puella quædam officio brachij adeo priuata, vt lateri eius inseparabiliter inhæret, cum meritis sanctæ Osithæ perfectè sanata esset, votum continentie nuncupauit: fest postea cum quodam iuvene matrimonium contraxit. Ei sancta Ositha appārens, Vide quæ gra- ta sint Deo coniugia co- rum, qui ca- sitatē vo- uerunt. cur temerario ausu vora, quæ distinxerunt labia sua, rupisset, spurcissimum coniugium impropere, redarguit, & compedum vinculo inuisibili pedes eius arctius constrinxit, vt pedem pedi subiectum diuellere non valens, officio pedum prorsus destituta, ultionis diuinæ flagellum sentiret. At tandem tamen meritis sanctæ virginis sospitati reddita, correctius deinceps viuere studuit.

Mulier quædam multis annis pedibus ingredi non potuit. Itaque à custodibus ecclesiæ sancti Edmundi, tanquam opprobrium hominum & plebis abiectio repellatur. Apparuit autem illi quidam venerandi vultus, atque in visione dixit ei: Mulier, quid hic moraris? Frustrà hic expectas, quod petis. Surge: alibi tibi quærenda est salus, quam efflagitas. Et illa: Quis es, inquit, Domine? Ego sum, ait, seruus Dei Edmundus. Abi ad ecclesiam sanctæ Osithæ, vt sanitatem perfectam consequi merearis. Mulier clau- da sanatur. Quò cum illa peruenisset, dolore membrorum sedato, sana surrexit.

CERTAMEN SANCTI ET GLORIOSI MAR- TYRIS DEMETRII, AVTHORE SIMEONE

Metaphraste.

TENEBAT quidem Romanorum sceptrum Maximianus, s. Octobris secundum Latinos. qui etiam Hercules: magnoque impetu & spiritu ferebatur in Christianos: erroris autem simulacrorum nubes Cap. 1. tegebatur omnem terram, quæ est sub celo, etiamsi, veluti lucidæ quædam stellæ eam sortitæ, resplendebant, qui passi fuerunt propter Christum. Quorum tunc vnus agnoscebatur Demetrius, qui propter fidem in Christum, erat suspiciendus, & insignis, ac celebratus propter miracula, quæ faciebat in Christo. Illum tulit quidem magna ciuitas Thessalonica: quod autem ad parentes attinet, erat insignis, & genere clarissimus, ipsum referens ad antiquos Patria & genus S. Demetrii.

Macedones. Sed non erat tam clarus splendore suorum maiorum, quam ornamento suæ virtutis. Tantum enim animæ nobilitate superauit eos, qui erant præclari hoc nomine, quantum corporis specie superabat eos, qui suam iactabant pulchritudinem. Nam erat quidem ei satis acutum ingenium ad capiendas disciplinas, aptum verò ad mores colligendos, & benignitate contemperandos: & vultus elegans ad spectus significabat animi nobilitatem. A pueritia quidem vsque ad pubertatem, erat superior omnibus æqualibus: neque erat aliquid ex ijs, quæ sunt verè bona, in quo non